

Від фінансиста до хореографа

Такий шлях пройшла керівник танцювального колективу «NoName» Вікторія Колбун

Ще сім років тому ця тендітна дівчина працювала у банку. Проте, усвідомивши, що справжнє її покликання – танець, а займатися в житті потрібно улюбленою справою, змінила фах.

Зараз Вікторія Колбун викладає сучасну хореографію у Здолбуніві, Рівному, Дубно та у селі Могіляни. Загалом має 180 вихованців різного віку, з яких 35 - у нашому місті. Їй постійно телефонують з пропозиціями про нову роботу. Хоча коли починала, могла лише мріяти про власний танцювальний колектив.

- Пані Вікторіє, що привело Вас, рівнянку, до Здолбунова?

- Коли робила перші кроки як викладач хореографії, у Рівному орендувати зал за помірну ціну було складно. Тож вирішила спробувати знайти такий у Здолбуніві. Близько двох років займалася з дітьми у БКЦ, згодом перейшла до Здолбунівського РБК, де й нині працюю.

- А як працівниці банку вдалося стати викладачкою сучасних танців?

- У банку я навчилася рахувати гроші. Добре, що вчасно усвідомила: рахую не свої, а чужі. Паралельно з

вав нам спробувати себе у танцях. Мені ця ідея сподобалась. Але за кілька років я колектив покинула. Півроку танцями не займалась, і цей період для мене був дуже важким.

- Чи не складно працювати одразу у чотирьох різних місцях?

- Фізично - так, морально - не дуже. Зазвичай діти розуміють, для чого вони прийшли до колективу. З батьками дещо складніше, бо не всі одразу сприймають хіп-хоп. Але я люблю обирати складні шляхи. Мені цікаво починати працювати там, де колективу такого напрямку

Вікторія КОЛБУН (в центрі) з учасниками колективу «NoName».

роботою займалася танцями. А потім вирішила й взагалі звільнитися з банківської установи. Для моїх батьків це стало справжнім шоком. Я ж намагалася їм пояснити, що можу ризикнути, поки не маю власної сім'ї. Хоча мама постійно мене підтримувала, допомагала коштами, щоб придбати костюми чи поїхати на змагання. А тато постійно казав: «Куди ти лізеш?» Лише два роки тому він уперше побачив виступ мого колективу, і на очах у нього були сльози - лише тоді мене зрозумів.

- Чому Вас свого часу зацікавив саме хіп-хоп?

- Мені було п'ятнадцять - перехідний вік, коли шукаєш себе. Яюсь улітку з подружками познайомилися з хлопцями. Один з них раніше викладав танці і хотів відкрити у Рівному школу сучасної хореографії. Він і запропону-

3 англійської «hip-hop dancers» - вуличний танець, частина молодіжної хіп-хоп субкультури. Виконується під музику в стилі R'n'B. У 1980-х хіп-хоп вперше з'явився на американському телебаченні. На зламі століть цей стиль досяг піку популярності. В Україну він потрапив у 90-х роках минулого століття.

немає.

- За сім років викладання хореографії масте багато випускників?

- Насправді тих, кого можу назвати випускниками, небагато. Такими можна вважати вихованців, які позаймалися танцями хоча б 5 років. Троє з моїх здолбунівських вихованців рік викладали у танцювальних групах в обласному центрі, але зараз кожен пішов своїм шляхом. До речі, за статистикою, у світі є лише 3 % людей, які мають хист до танцю, і не всі з них цим займаються. Тож розумію, що далеко не всі діти, які колись прийшли до залу, згодом стануть хореографами. Хоча в перші роки, коли хтось з вихованців залишав колектив, було дуже прикро. Бувало, я навіть плакала.

- Цікаво, а що Вас надихає на цю працю?

- Хоча б раз на квартал зі старшими вихованцями відвідуємо майстер-класи - це дуже потужний стимул. А іноді просто сонячний день додасть настрою, і хочеться працювати. По-різному...

Зараз мені постійно пропонують роботу, а якщо людина затребувана, то й ідеї самі народжуються. От, приміром, днями створила кілька нових сцен для балету у хіп-хоп варіанті. Поставити такий мрію давно. Натомість втрачаю натхнення, коли немає підтримки. Наприклад, коли батьки вихованців не хочуть, щоб їхні діти брали участь у конкурсах.

- Якими ще сучасними стилями танцю захоплюєтеся?

- Багатьма. Свого часу була учасницею танцювального тасору, де вивчали різні стилі сучасного танцю - хіп-хоп, джаз-фанк, контемп. Останніх два - надскладні, вони для тих, хто займається хореографією серйозно і ще самостійно шукає додаткові відеоуроки в Інтернеті. Зараз їх там чимало. Я ж, будучи зовсім юною, вчилася за культовим американ-

ським фільмом про танцюристів початку 2000-х «Танці вулиць».

- А це реально - навчитися танцювати за відео?

- Звісно. Це - своєрідна самоосвіта. Я навчалася у технікумі та трьох ВНЗ, і переконана, що саме самостійне здобуття знань і навиків - найкращий шлях. Бо ти розумієш, навіщо вчишся. За чотири роки навчання на художньо-педагогічному факультеті РДГУ у нас було лише кілька дисциплін, пов'язаних з роботою у колективі. Значно більше я навчилася за три місяці у приватній танцювальній школі у Києві, де викладають практики. Тож можна вчитися як у танцювальному залі, так і вдома, перед екраном. Хоча у залі педагог і щось підкаже, і помилки виправить. Зі своїми вихованцями я також практикую навчання за відео, бо відвідати майстер-класи вдається не завжди.

- Під час нещодавнього звітного концерту у Здолбунівському РБК «NoName» виступав разом з Максимом Тарбесвим. Як почалася

співпраця з ним?

- Познайомились ми у соцмережі. Максим написав, що він з російського міста Сургут і що певний час перебуватиме у Рівному та хотів би провести кілька майстер-класів. Спочатку мене насторожило і те, що він з Росії, і те, що він стверджував, що танцює багато чого. Але згодом я переконалась, що він - талановитий танцівник. Максим пробув у нас кілька місяців, в основному займався зі старшою групою в Рівному, поставив кілька дуже класних номерів. Допоміг нам по-дружньому. До слова, ті, хто ближче спілкувався з хлопцем, розповіли, що Максимова родина підтримує Україну, а тато його - українець.

- Ви набираєте учнів у дорослу групу у Здолбуніві...

- Так, хочу організувати заняття й для дорослих. Сподіваюся, що згодом створю групу для дорослих і в Дубно, а в Рівному така вже є, її відвідують молоді дівчата. Не націлюю їх на мега-професійне виконання, хочу, щоб вони відчували музи-

ку і мали змогу танцювати для власного задоволення. Це заняття для тих, хто колись мріяв танцювати, але не склалося, для тих, хто хоче замість фітнесу займатися чимось цікавішим.

- Тобто, якщо хтось мріє навчитися танцю, але не наважується, йому варто спробувати?

- Не потрібно ставити собі надвисоку планку і думати, що нічого не вийде. Звісно, так і буде, якщо не спробувати. У мене займається дівчина, яка хоче вступити на хореографію, а мама її переконує, щоб опанувала іншу професію. На жаль, не можу гарантувати цій мамі, що завдяки хореографії її доня добре забезпечить себе матеріально. Але в цій дівчині бачу такого ж захопленого танцями «психа», яким була я. І буде дуже жаль, якщо її творчі здібності знехтують, і вона займатиметься чимось іншим. Кар'єра хореографа у 30 років не завершується. У мене були викладачі, які в 55 могли навчити танцям не згірш молодих.

Спілкувалася
Ірина САМЧУК.